

момент „расата“ на „чистите“ мъже се изправя срещу „мръсната“ „раса“ на жената? Култивираната красота на Бенц е осезателно по-слаба пред необикновената, „смесена“, може би и затова фатално привлекателна хубост на Петрашева. Лафарж също се оказва изигран от Елена, сиреч също „по-слаб“, макар да оцелява в любовната баталия на Изтока. Във финала на романа той е морално съкрушен. Така представителите на „чиста раса“ са видимо уязвими, а най-често и безпомощни пред „неканоничните“, непредсказуеми в техния хоризонт на морално очакване прояви на „нечистата сила“ (ако въввлечем в расисткия дискурс и семантично отдалеченото едноименно заглавие Елин-Пелинов недовършен роман за „плътострастноядната“ Цековица). Така че на биологично „миксираните“ индивиди в Димитър - Димовия роман не могат да им се откажат психическа устойчивост и личностни качества. Те обаче са разрушителни за социума, вакханално-необуздани, демонични ерупции на злото. (Не бихме могли да си представим Елена, обвързана в семейство, майка на деца; тя е тип на жената - Любовница, възплъщение на митологичната езическа Анима.)

И символично е, гибелните ѝ чарове се проявяват в пространството около „турската стая“ – символ на *левантинските* еротични енергии, предразполагаща към „ориенталска леност“ и „източно безделие“ (изразите са на Д. Димов), например към „ориенталския навик“ да лежиш по цял ден и да палиш цигарите една от друга“, на които постепенно се поддава и немецът Бенц. Стаята е истински „музей“ на сладострастието. Тя е наситена с „тъжен ориганов“ дъх, който засилва музейно-ритуалното излъчване на мястото. И наистина – то е било гибелно обиталище на Елена, привличаща тук своите „избраници“, за да ги тласне след това към гибел. През любовната и смъртоносна стая минават последователно един австриец, двама германци, следващият би бил французин... Стаята е обезсилвала мъжките воли на „арийските“ воини (двама от тях носят благороднически титли), а Бенц още на първата страница на романа е портретуван недвусмислено от автора: „Той имаше великолепно развито тяло, златна коса и сини очи - прости, но силни неща, които доказваха **чистотата на расата му**“ (курсив мой - К. К-З.). В притаената любовна война на половете и расите в този храм на *левантинското момиче* те неизменно са били побеждавани. Омаяни от магията на мястото и неговата жрица, която почти механично повтаря ритуала на прелъстяването с всички тях, те са пожелавали да се обвържат завинаги с нея. И да *я отведат в Европа*. Но тя отказва да ги последва. Самите те след пребиваването в *турската стая* не се завръщат в живота, а се